

քին մաս դարձուցած էր խնդրանք ուղղել Տիրամօր, որպէսզի օր առաջ անցնելով մահուան դռնէն, արժանի ըլլալ անոր ու իր Միածինին քաղցր տեսութեան։

Մեզմէ շատերուն ծանօթ է իր ոսկիի գէգերուն առջև անսուսաղ մեռնող միլիտանտերին պատմութիւնը։ Մոռցած ըլլալով բանալին որպէս գանձատուն ծառայող փեսայորի իր նկուղին դրան վրայ, դուրսի ելողմէն, ան կ'որգելափակուէր ներս, երբ ոչ ոքի յայտնած էր իր ուր երթալը։

Աւետարանները լիցուն են դրուագներով, ուր իրենց սիրտը իրենց նիւթական հարստութեան կապած ողորմելիներ ունեցած են արտուժ ու անփառունակ վախճան մը։ Անմիտ հարուստը, բարի ու օրինապահ երիտասարդը և ողբաւ Ղազարոսին իր սեղանին փշրանքները զլացող մեծահարուստը նմոյշներ են այդ դասակարգի մարդերու։ Իսկ ժամը կոյսերու առակը յիմարներու կարգին կը դասէ իրենց հոգիներու փրկութեան մասին անհոգ ու անփոյթ անձերը։

Բոլոր կրօնքները, բնականօրէն, վեր կը դասեն հոգին՝ նիւթէն ու մարմինէն։ Նոյնը ըրած են նաև իմաստասիրական դրութիւններ, նախաքրիստոնէական դարերէն սկսեալ, յենած անշուշտ երկուքին բնոյթին ու առանձնաշարականութեան վրայ, մին իրրե քայքայելի ու կորնչական, իսկ միւսը իրրե անժանգ ու տևական։

Ըսուած է թէ ծաղկալից ճամբաները միշտ ալ փառքի չ'են առաջնորդեր։ Կարեօրը, անշուշտ, ճամբան չէ, այլ վայրը՝ ուր կ'առաջնորդէ մեզ ճամբան։ Մասնաւոր ու արտօնուած չէ մեզի ճամբուն մէջտեղը անշարժածալ։ Ինչ կ'արժէ ծաղկալից ճամբան, երբ անոր վերջաւորութիւնը անդունդի մը կը նայի։

Գիտնանք ուրեմն, քանի ժամանակը մեր ձեռքն է, հոգեկան գանձ ամբարեի, ապահովելու համար մեր իսկական ապագան, Ու այդ կրնանք ընել Գրիգորի հեռքերուն վրայէն քայլելով, այսինքն հետեւելով Անոր պատուիրաններուն։

ԳԵՂՈՐԻ Ս. ԶԻՆԻՎԻԶԻԱՆ

Ս. ԳՐԱԿԱՆ

ՓԱՆՈՒՍՆ ՅԵԳԻՊՏՈՍ(*)

Հրաշալի ծնունդէն քիչ օրեր յետոյ, Հերովդէս խռովուն վիճակի մը ժառանգեցաւ։ Երեք մոգեր, ալեւոր ու իմաստուն, Արևելքէն եկած, բերած էին իրեն աւետիսը նոր արքայի մը ծնունդին։ Ինչպէ՞ս չ'խռովէր իր սիրտը սև այդ աւետիսէն, երբ այդ նորածինին մէջ ան կը տեսնէր սպառնալիք մը իր գահին ու կայսրութեան, իմաստուն ծերունիներու խօսքը չէր կրնար ըլլալ պատահական ու անկշիռ։ Կասկածը որդի մը պէս սկսաւ կրծել իր ժանգոտած հոգին։ Պէտք էր ամէն միջոց խորհիլ, չքացնելու համար խորհրդաւոր մոնսկըր։

Նորէն երկնային միջոտմութիւն մը, տեսիլքի մը միջոցաւ, հարկաւոր էր, փրկելու համար կացութիւնը։ Ու Տիրոջ հրեշտակը կրկին կ'երևէր Յովսէփի, իր քունին մէջ իրրե երազ, թնադրելով հեռանալ Յուդայաստանէն, ուր պիտի բնադրուէր մեծ սճիրը և առժամաբար ապաստանիլ ասպնջական Եգիպտոսի հողին վրայ։

Լիզուած հոգեպէս ու մարմնապէս, Յովսէփ ու Մարիամ, գրկելով նորածինը փոխ ի փոխ, կը կորէին ընդարձակ աւազուածք Սիւսա թերակղզիին։ Գիտէին թէ բարի ձեռքի մը հովանին կոչուած էր զիրենք պաշտպանելու բնութեան հար ուժերէն ինչպէս դարանակալ դահիճներէն։ Սակայն հոգեպէս արարածներ էին վերջապէս, ու կասկածը, անծայրածիր անապատի առանձնութիւնէն տնձալ, մերթ կը բռնանար անոնց մտածութիւն, կ'ստէրնաւ յոգնութիւնը ֆիզիքական։ Երկնական մարմին՝ սկաւառակը արեւին, հակառակ ճամբան՝ եղանակին, կ'այրէր անոնց պար-

(*) Գլուխ մը՝ Պեղինակին հրատարակելի գործէն — «Տիրամայրը» — «Երթէ մասեր լայն առաւել Սիւսի մէջ 1978—82 տարիներուն»։

տառած մարմինները: Այդ բոլոր նեղու-
թիւնները անարտունջ կրկնու շնորհիւ ու
քաջութիւնը կը հայցէին Աստուծոյ:

Արեւը հորիզոնէն վար չսահած, ա-
նոնք հասան ուստիսի մը եղբին: Հովիւ-
ներ, պարզուկ ու սրտամօտ, ընդառաջե-
ցին յոգնապառ ընտանիքին և իրենց
անուանի հիւրասիրութեամբ առաջարկե-
ցին որ դիշերեն իրենց մօտ: Յերեկուան
տօթին հակառակ՝ դաժան է ցուրտը անա-
պատի գիշերուան: Գիշատիչ անասուններ
ալ պակաս չէին:

Յաջորդ առաւօտ, երբ կազդուրուած
ամօլն ու նորածինը վերստին բռնեցին
Եգիպտոսի ճամբան, մանուկը սկսաւ սուր
ճիւղեր արձակել: Անօթի էր: Մայրը դիե-
ցուց զինք: Այդ միջոցին կաթի քանի մը
կաթիլներ սահեցան Մարիամի ստինքնե-
րէն ու լուծուեցան հրաշէկ աւազին մէջ:
Մեծ պիտի ըլլար դարմանքը ամօլին,
երբ կարճատե պանդխտութենէ դարձին,
նոյն տեղը բուսած պիտի գտնէին սաղաթ-
թանիտ արմաւենի մը, իր թեւերը գոհա-
րանական աղօթքի մը պէս պարզած եր-
կընքի կապոյտին:

Երեք օրեր ետք հասան Եգիպտական
հիւրընկալ հողը: Լրանալու մօտ էր ու-
տեսանդէնի իրենց վտիտ պաշտը ու Յով-
սէփ ուղեց կերպ մը գտնել, ճորելու հո-
մար իր խօսեցեալին ու իր հօրնական
խնամքին յանձնուած հրաշք-մանուկին
ապրուստը:

Հնոյ չէր անշուշտ կեանքը Եգիպ-
տոսի մէջ: Թէեւ ժողովուրդը պարզամիտ
էր ու բացարժա, բայց Հովմէական լուծը
առաջնացած էր անհասկանալի տաքնապ:
Նեղոսի բարիքները առատօրէն կը հոսէին
օտարի որկորէն ներս:

Տարագիր ամօլը տուայտանքի պա-
հերէ դերծ չէր կրնար մնալ: Որքան ալ
հոգով ըլլային մեծ ու մաքուր, պէտք
էր վճարէին տուրքը տկար իրենց մար-
միններուն: Ո՞ր մեծը չէ ունեցած վա-
րանքի ու գալթումի պահեր:

Շատ չմնացին Նեղոսի երկիրը: Երեք
օրեր ետք արդէն Հերովդէս վայրագօրէն
գործադրած էր իր յղացած Սագայէլական
ծրագիրը: Երկու տարեկանէն վար ոչ մէկ
երախայ ողջ մնացած էր Դաւթի քաղաքին

մէջ: Հրեշտակներու աւետարեք օրհնեցէն
քանի մը օրեր յետոյ, սուգն ու շիւանը
պիտի մանէին գիւղակին շատ մը տունե-
րէն ներս ու լսելի պիտի ըլլային կոծն
ու կականը, ժողցնել տալով նոր ու բարի
օրերու սեմին կեցած ըլլալու զորոյցները,
չրջան ընող քանի մը օրեր առաջ, արե-
ւելեան նորանշուն աստղին յայտնութենէն
ծագում առած:

Նորէն տեսիլք գիշերախառն: Ու նո-
րէն Յովսէփ՝ խնդրոյ առարկան: Ճեռ
Մարիամն ու մանուկը ու վերագործիք
պապնական երկիրք, վասնզի մանկան
կեանքը խնդրողը գտած է իր արժանի
պատուհասը: Արդարեւ, Հեշովդէս որդ-
նակեր կը մահանար գաղտնախորհուրդ
պարագաներու ներքեւ, իր բեմադրած
սպանդէն քանի մը օրեր յետոյ, յագեցնե-
լով տրգար վրէժը բազմահարկը որդե-
կորոյս ծնողքներու և ընտանեկան պո-
րագաներու:

Բայց Բեթղեմէ մը ալ պիտի չմնային
երկար: Տիրոջ հրեշտակը իրենց ետ պիտի
տանէր Նագարէթ, որպէսզի տրգարանար
մարգարէներէն կանխագուշակուածը թէ
մանուկը «Նազովրեցի» պիտի կոչուի:

Դիւրին չէ անշուշտ Աստուծոյ ծրա-
դրած մարդկային փրկագործութեան ա-
րարքին մէջ մեծ ու պատասխանատու
դեր վերցնել: Յովսէփ ու Մարիամ տեղ-
եակ էին այս ճշմարտութեան: Գիտէին
թէ մանուկը, որ հասակ պիտի առնէր
իրենց խոնարհ ու խոնաւ յարկին ներքեւ,
չէր պատկաներ միայն իրենց, այլ ամ-
բողջ համադոյքին: Թէ Երկնաւոր Հայրը
յանձնած էր զԱյն իրենց իբրեւ աւանդ,
Անոր մարմնական կազմաւորումը հասցը-
նելու համար իր լրուծին:

Երջանիկ է մարդ երբ Տիրոջ աջն ու
հովանին իր վրայ գգալու պայծառատե-
սութեամբ է օծուած: Յովսէփ ու Մա-
րիամ չէին կրնար չուենենալ սփոփարար
ու կազդուրիչ այս գիտակցութիւնը:

Գ.

